

отвде вредъ по общество-то какво-то испер-
вень, но токмо отиде да види лица-та на кон-
то долженствуваше голѣма признателность.

На това время образни-те ѝ черти много
ся бѣха развалили отъ Чеходка-та коя-то бѣ-
ше порастнала и тайно тайно я тупяше; но и
въ това нейно тупеніе, рѣдко челоуѣкъ може-
ше да намѣри лице по благоприятно и най ча-
че по привлекателно отъ нейно-то. Она имаше
единъ среденъ станъ, но добро направенъ, ли-
це-то ѝ завито отъ едно черно платно, кое-то
покрываше всички-та ѝ коса бѣше прекрасно
яйцевидно. Очи-те ѝ бѣха весма черни, чело-то
ѝ отворено, и единъ погледъ и едно засмиваніе
кротки и меланхолически.

Она познаваше болестъ-та си и опасности-
те: вси-те нейни мысли возвращавахся камъ
другій единъ свѣтъ, кой-то тя чакаше безъ
страхъ и съ терпѣніе, като единъ добрый дѣ-
тецъ, кой-то е свършилъ работа-та си, и кой-
го си почива ожидающъ заплата-та си, коя-то
му ся стои.

Кога-то игуменка-та си свърши работа-та
двѣ-те инокини ся наготвиха въ Нижни да ся
вариятъ. Единъ день преди да трагне Прасковія